

ЦЕНТР ПРАВОВИХ НАУКОВИХ ДОСЛІДЖЕНЬ

**МІЖНАРОДНА
НАУКОВО-ПРАКТИЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ**

**«ТЕОРІЯ І ПРАКТИКА
СУЧАСНОЇ ЮРИСПРУДЕНЦІЇ»**

9-10 грудня 2016 р.

**Київ
2016**

УДК 34(063)
ББК 67я43
Т 33

Т 33 **Теорія і практика сучасної юриспруденції: Міжнародна науково-практична конференція, м. Київ, 9-10 грудня 2016 р. – К.: Центр правових наукових досліджень, 2016. – 172 с.**

Подані на конференцію матеріали видаються в авторській редакції.

Рекомендовано до друку рішенням Правління ГО «Центр правових наукових досліджень» від 13 грудня 2016 р. (протокол № 161).

УДК 34(063)
ББК 67я43

ЗМІСТ

НАПРЯМ 1. ТЕОРІЯ ТА ІСТОРІЯ ДЕРЖАВИ І ПРАВА; ІСТОРІЯ ПОЛІТИЧНИХ І ПРАВОВИХ УЧЕНЬ

Вапнярчук Б. В. ПРАВО І МОРАЛЬ ЯК СУСПІЛЬНІ ЯВИЩА	10
Джолос С. В., Пух К. Є., Бирик Ю. О., Бердник О. О. ВЧЕННЯ ТОМАСА ГОББСА ЯК ІДЕЙНА ОСНОВА РОЗБУДОВИ ДЕРЖАВИ.....	12
Дзевелюк М. В. СУЧАСНА ДЕРЖАВА ТА ТРАНСФОРМАЦІЯ ЕКОНОМІЧНОЇ ФУНКЦІЇ ...	14
Колеснікова О. І. ДО ПРОБЛЕМИ РОЗРОБКИ ДЕРЖАВНОГО СТАНДАРТУ ЮРИДИЧНОЇ ОСВІТИ В УКРАЇНІ	17
Марко Я. Р. ПРАВОВІ ПРОБЛЕМИ НОВІТНІХ СПОСОБІВ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРАВА НА ПРОДОВЖЕННЯ РОДУ	18
Сідельникова А. В. ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ НЕКОМЕРЦІЙНИХ УСТАНОВ	20
Сілюкова Ю. В. ОСНОВНІ ТЕНДЕНЦІЇ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ МОНАРХІЧНОЇ ДЕРЖАВНОСТІ У СВІТІ.....	23
Ткаченко Д. В. ПОЛІТИЧНІ І ПРАВОВІ ВЧЕННЯ ЕПОХИ ВІДРОДЖЕННЯ І РЕФОРМАЦІЇ: ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА.....	26

НАПРЯМ 2. КОНСТИТУЦІЙНЕ ПРАВО; МУНІЦИПАЛЬНЕ ПРАВО

Бережна Т. О. ПРАВО НАЦІОНАЛЬНИХ МЕНШИН УКРАЇНИ НА ОСВІТУ	28
Бодак М. В. ПРИПИНЕННЯ ГРОМАДЯНСТВА УКРАЇНИ ВНАСЛІДОК ВИХОДУ З ГРОМАДЯНСТВА	30
Звоздецька І. В. ДЖЕРЕЛА ПАРЛАМЕНТСЬКИХ ПРОЦЕДУР: ПОНЯТТЯ ТА ОЗНАКИ	31
Керешева Я. А. МЕХАНІЗМ РЕАЛІЗАЦІЇ КОНСТИТУЦІЙНОГО ПРАВА НА СОЦІАЛЬНЕ ЖИТЛО ГРОМАДЯН УКРАЇНИ	34

Колінько Я. О. ОБМЕЖЕННЯ ПРАВ І СВОБОД ЛЮДИНИ І ГРОМАДЯНИНА ПРИ ПРОВЕДЕНІ НЕГЛАСНИХ СЛІДЧИХ ДІЙ.....	36
Корінна А. В. ЧЕТВЕРТЕ ПОКОЛІННЯ ПРАВ ЛЮДИНИ: РЕАЛЬНІСТЬ ЧИ УТОПІЯ ДЛЯ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ?.....	38
Лисенко А. В. СИСТЕМА «ЕЛЕКТРОННОГО УРЯДУВАННЯ» ЯК ЗАСІБ УДОСКОНАЛЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІВ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ.....	41
Матейчук Р. І. ЮРИДИЧНІ ВЛАСТИВОСТІ ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВИХ ФОРМ ДІЯЛЬНОСТІ НАРОДНИХ ДЕПУТАТІВ УКРАЇНИ.....	42
Мельник О. О. НАПРЯМИ ВДОСКОНАЛЕННЯ ВАЖЕЛІВ ВПЛИВУ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ НА ВИКОНАВЧУ ВЛАДУ В УКРАЇНІ.....	45
Шмагун О. С. ФОРМУВАННЯ СУЧАСНОЇ СИСТЕМИ ОРГАНІВ МІНІСТЕРСТВА ЮСТИЦІЇ УКРАЇНИ ДЛЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЕФЕКТИВНОЇ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРАВ ГРОМАДЯН.....	47
НАПРЯМ 3. ЦИВІЛЬНЕ ПРАВО І ЦИВІЛЬНИЙ ПРОЦЕС; СІМЕЙНЕ ПРАВО; МІЖНАРОДНЕ ПРИВАТНЕ ПРАВО	
Бурлак І. О. АСПЕКТИ ФОРМУВАННЯ ЗМІСТУ І СПІВВІДНОШЕННЯ КЛЮЧОВИХ ПОНЯТЬ ЦИВІЛЬНОГО ПРОЦЕСУ.....	50
Васюк С. В. ОСОБЛИВОСТІ ВИЗНАЧЕННЯ ПОЧАТКУ ПЕРЕБІГУ ПОЗОВНОЇ ДАВНОСТІ.....	53
Вашенко З. С. ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ГРОШОВОГО ОБІГУ В УКРАЇНІ.....	55
Казарян А. К. ЕВТАНАЗІЯ: ПРАВО ЛЮДИНИ НА СМЕРТЬ ТА ПРОБЛЕМА ЛЕГАЛІЗАЦІЇ В УКРАЇНІ.....	56
Ковальчук К. С. ПРАВОВА ПРИРОДА ДОГОВОРУ НА СУРОГАТНЕ МАТЕРИНСТВО.....	59
Кривошеїна О. О. ПОРУШЕННЯ ПРАВ СПОЖИВАЧІВ ТУРИСТИЧНИХ ПОСЛУГ ТА СПОСОБИ ЇХ ЗАХИСТУ.....	61

Курило Т. В., Бережна Л. І. ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ВІДШКОДУВАННЯ ШКОДИ, ЗАВДАНОЇ В РЕЗУЛЬТАТІ АТО	63
Науменко К. С. ВІДШКОДУВАННЯ МОРАЛЬНОЇ ШКОДИ У РАЗІ ПОРУШЕННЯ ОСОБИСТИХ НЕМАЙНОВИХ ПРАВ ФІЗИЧНОЇ ОСОБИ, ЩО ЗАБЕЗПЕЧУЮТЬ ЇЇ СОЦІАЛЬНЕ БУТТЯ.....	65
Негода О. А. ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ВИКОНАННЯ РІШЕНЬ СУДІВ ЗІ СПРАВ, ЩО ВИНИКАЮТЬ З ВІДНОСИН ІПОТЕКИ ЖИТЛА, ПРАВО ПРОЖИВАННЯ У ЯКОМУ МАЮТЬ ДІТИ	67
Стефанишин Н. М. ДЕРЖАВНА СИСТЕМА ПРАВОВОЇ ОХОРОНИ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСТНОСТІ В УКРАЇНІ	70
Столярчук С. В. ОСОБЛИВОСТІ УКЛАДЕННЯ МИРОВОЇ УГОДИ У ГОСПОДАРЬСЬКОМУ ПРОЦЕСІ.....	72
НАПРЯМ 4. ГОСПОДАРСЬКЕ ПРАВО, ГОСПОДАРСЬКО-ПРОЦЕСУАЛЬНЕ ПРАВО	
Дикань Д. І. ЗЛОВЖИВАННЯ ПРОЦЕСУАЛЬНИМИ ПРАВАМИ В ГОСПОДАРЬСЬКОМУ ПРОЦЕСІ.....	75
Ніколенко Л. М., Іванюта Н. В. ДЕЯКІ АСПЕКТИ ВИЗНАЧЕННЯ ПЕРЕДДОГОВІРНИХ СПОРІВ	76
Пономаренко О. В. ДЕРЖАВНА РЕЄСТРАЦІЯ СУБ'ЄКТІВ ПІДПРИЄМНИЦТВА.....	78
НАПРЯМ 5. ТРУДОВЕ ПРАВО; ПРАВО СОЦІАЛЬНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ	
Аббасова Д. Л. ПРОБЛЕМИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДИСЦИПЛІНИ ПРАЦІ ДЕРЖАВНИХ СЛУЖБОВЦІВ	81
Біланчук Р. В. ОСОБЛИВОСТІ МАТЕРІАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ПРАЦІВНИКА ЗА ШКОДУ, ЗАВДАНУ РОБОТОДАВЦЮ НЕ ПРИ ВИКОНАННІ ТРУДОВИХ ОБОВ'ЯЗКІВ	83
Миколайчук А. В. ОСВІТА ЯК ЗАПОРУКА РЕАЛІЗАЦІЇ ПРАВА НА ПРАЦЮ	85

Відповідачами у таких позовах виступають Кабінет Міністрів України та Державна казначейська служба України які є розпорядниками бюджетних коштів в країні. При цьому представники КМУ вказують, що КМУ є неналежним відповідачем, тому що до його компетенції не належить питання відшкодування шкоди, завданої внаслідок анти-терористичної операції.

Позиція Державної казначейської служби України наступна: Бюджетним кодексом затверджено принцип цільового використання коштів – бюджетні кошти використовуються лише на цілі, визначені бюджетними призначеннями. Державним бюджетом України не передбачено загальнодержавних видатків на відшкодування шкоди, заподіяної громадянам терористичним актом. Отже, Казначейство не має правових підстав здійснювати відшкодування зазначеної шкоди.

І що при цьому робити людині, яка втратила все, а зараз втрачає навіть віру та надію на справедливість?

Існує думка, що для відшкодування шкоди потрібно здійснити розслідування у рамках кримінального провадження та встановити, хто саме спричинив шкоду. Але відповідь на питання, хто саме стріляв по тому чи іншому будинку, не повинна бути обов'язковою для вирішення питання про відшкодування шкоди. Я вважаю, що застосування до цих правовідносин ст. 1177 ЦК є юридично неправильним, адже зараз ми маємо інші специфічні обставини, які регулюються спеціальними нормами права.

Розпорядженням Кабінету Міністрів України від 16.10.2014 р. № 1002-р було затверджено План заходів з організації відновлення пошкоджених та зруйнованих об'єктів соціальної та транспортної інфраструктури, житлового фонду й систем забезпечення життєдіяльності на території Донецької та Луганської областей.

Відповідно до п. 2 цього Плану заходів, була вказівка підготувати й внести на розгляд Кабінету Міністрів України проекти нормативно-правових актів, зокрема Про затвердження Порядку надання грошової допомоги та відшкодування шкоди особам, які постраждали під час проведення антитерористичної операції у Донецькій та Луганській областях. Вказівка була адресована Мінрегіону, Мінсоцполітики, Мінекономіки, Мін'юсту, Мінфіну, але такого порядку досі затверджено не було. Отже, Кабінету Міністрів та профільним міністерствам не вистачило часу, щоб розробити й затвердити порядок, за яким постраждалі особи мали б змогу отримати відшкодування спричиненої їм шкоди внаслідок АТО.

Постановою Кабінету Міністрів України від 29.04.2015 р. № 250 затверджено Порядок та умови надання субвенцій з державного бюджету місцевим бюджетам на відновлення (будівництво, капітальний ремонт, реконструкцію) інфраструктури у Донецькій та Луганській областях.

Звертаємо увагу на рішення Слов'янського міськрайонного суду Донецької області від 21.12.2015 р. у справі № 243/9783/15-ц, яке залишене в силі ухвалою апеляційного суду Донецької області від 10.02.2016 р. Зазначеним рішенням встановлено, що такі субвенції передбачені щодо житлового фонду комунальної власності, у той час як знищені квартири належать на праві приватної власності. А тому немає правової підстави для відшкодування позивачеві шкоди шляхом надання цих субвенцій.

До речі, апеляційну скаргу у справі № 243/10233/15-ц було залишено без руху з вимогою сплатити судовий збір у розмірі 6 699,00 грн, але ж особи, які постраждали в зоні АТО, не мають такої можливості. Отже, судочинство для них стане просто розкішшю.

З урахуванням того, що відшкодування заявлено не в кримінальному провадженні, відсутній вирок за кримінальною справою. Таким особам потрібно просити звільнити їх від сплати судового збору на підставі матеріального положення та доводити неможливість сплати. Але ж ми тільки починаємо судову практику за такими справами й алгоритму дій ще немає, як і немає судової практики вищих судових інстанцій.

Фактично люди втратили свою власність. Право власності є важливим атрибутом правової держави й демократичного суспільства. Воно закріплено в Конституції України, у якій встановлено форми власності, яка декларує рівність усіх суб'єктів права власності та гарантує права власності й обов'язки власників (ст. 13, 41 Конституції України).

Сьогодні існує велика ймовірність того, що справи стосовно відшкодування шкоди, спричиненої у період проведення антитерористичної операції, матимуть міжнародне

значення, тому якщо держава Україна не захистить це право громадян шляхом відшкодування шкоди, то прийдеться відшкодувати її як сатисфакцію за те, що держава не забезпечила громадянам захист права власності та справедливий суд.

Наразі вже подані скарги до ЄСПЛ до України та до Росії. Так, якщо європейський суд винесе хоч одне рішення, яким визнає Росію винною у спричиненні шкоди, то це матиме величезне міжнародне значення. Однак, на мою думку, спроби стягнення відшкодування з Росії є утопією, ці рішення ніколи не будуть виконані, а люди ніколи так і не отримають грошей. Стосовно шкоди, спричиненої на тимчасово окупованій території України, то відповідальність має нести Російська Федерація як держава. До речі, у перелік, затверджений розпорядженням КМУ № 1275-р від 02.12.2015 р., увійшли всі території, у тому числі й окуповані зараз так звані ДНР та ЛНР.

Покладання на Україну як державу відшкодування шкоди, спричиненої майну на окупованій території, є несправедливим, з одного боку, а з іншого – юридично ці особи є громадянами України та мають права, у тому числі на захист свого порушеного права.

Зрозуміло, що є багато недобросовісних випадків, коли особи, які закликають до сепаратизму, у той же час вимагають від України виплат та відшкодувань. Наразі немає законодавчої норми, яка б дозволила врегулювати це питання.

Ті переселенці, котрі мешкали в районах, які на сьогодні під контролем української влади, могли б повернутись до своїх помешкань, але вони неспроможні відновити своє пошкоджене житло. Отже, очевидним є той факт, що постраждалі, майно яких знищено чи пошкоджено в результаті проведення антитерористичної операції, повинні отримати від держави дієвий механізм відшкодування спричиненої шкоди, захисту своїх прав та отримати можливість відновити своє житло і своє життя.

Література:

1. Конституція України від 28 червня 1996 р. (станом на 30 вересня 2016 р.) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>.
2. Зобов'язальне право: теорія і практика: Навч. посібн. для студентів юрид. вузів і фак. унів. / За ред. О. В. Дзери. – К: Юрінком Інтер, 2015. – 804 с.
3. Про судову практику в справах по позовам про захист права приватної власності: Постанова Пленуму Верховного Суду України № 20 від 22 грудня 1995 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/v0020700-95>.

Науменко К. С.

заступник директора,
начальник відділу навчально-методичної роботи

Сумська філія

*Харківського національного університету внутрішніх справ
м. Суми, Україна*

ВІДШКОДУВАННЯ МОРАЛЬНОЇ ШКОДИ У РАЗІ ПОРУШЕННЯ ОСОБИСТИХ НЕМАЙНОВИХ ПРАВ ФІЗИЧНОЇ ОСОБИ, ЩО ЗАБЕЗПЕЧУЮТЬ ЇЇ СОЦІАЛЬНЕ БУТТЯ

Говорячи про відшкодування моральної шкоди у разі порушення особистих немайнових прав фізичної особи, що забезпечує її соціальне буття, як міру цивільно-правової відповідальності, слід зазначити, що в даному випадку виступає її об'єктом. По-перше, ним є особисті нематеріальні блага, такі як: право на ім'я, на особисте життя, на інформацію, на індивідуальність, на недоторканість життя, на гідність, честь і ділову репутацію, а по-друге (і, що важливо, одночасно з першим), морально-правові імперативи доб-

росовісності, розумності та справедливості, на захист яких особливо виразно, порівняно з іншими засобами цивільно-правового захисту, націлений інститут відшкодування моральної шкоди, які у різній прикладній формі є зверненими одночасно до порушника (оскільки ступінь виявленої ним добросовісності набуває особливого юридичного значення у контексті розгляду конкретної судової справи), потерпілого (у значенні недопущення ним формулювання надто очевидно надмірних вимог) і суду (стосовно спрямування його оціночної діяльності щодо фактичної поведінки сторін, обґрунтованості їхніх доводів та суперечностей). Отже, з вищевикладеного можна зробити беззаперечний висновок, що відшкодування моральної (немайнової) шкоди у разі порушення особистих немайнових прав фізичної особи, що забезпечують її соціальне буття, – це спосіб захисту, що передбачає компенсації в матеріальній (як правило, грошовій) формі, який застосовується у випадках протиправних діянь від третіх осіб – заподіювачів шкоди, в результаті яких порушуються або зневажаються особисті немайнові права, передбачені чинним законодавством, завдаються особі духовні та фізичні страждання, а також мають місце негативні наслідки в суспільному житті та оточуючому соціумі. Тобто з даного визначення слідує, що право на компенсацію моральної шкоди, як вид деліктних зобов'язань, виникає, за загальними правилами, за наявності правопорушення, елементами якого є: моральна шкода, протиправне діяння, причинно-наслідковий зв'язок та вина заподіювача шкоди. При цьому протиправне діяння у випадку заподіяння моральної шкоди шляхом приниження честі, гідності, а також ділової репутації фізичної особи, порушення її права на ім'я, особисте життя, на інформацію, на недоторканість житла, на вільний вибір пересування полягає у поширенні недостовірної інформації, відомостей, що не відповідають дійсності чи викладені неправдиво та порочать честь, гідність та ділову репутацію, чесне ім'я, відомостей про її особисте життя. Відтак, у випадку порушення особистих немайнових прав певної специфіки набуває дане протиправне діяння. Ця специфіка полягає у механізмі відшкодування завданої моральної шкоди, в якому є доволі проблематичною процедура визначення конкретних суб'єктів, яким теоретично може бути заподіяна така шкода.

Але найголовнішою проблемою, що потребує детального та предметного вивчення в частині відшкодування моральної шкоди, є відсутність конкретного та актуального процесу розрахунку компенсації моральних страждань як відповідного способу захисту особистих немайнових прав. Нездоланово увагу судових органів звертали на той факт, що розмір відшкодувань у ряді випадків неспівставний із моральними стражданнями потерпілого, а в деяких – значно перевищений. Між тим, важливість та актуальність цього питання підтверджуються значною кількістю справ, які передаються на розгляд судових органів. В Україні кожна людина починає усвідомлювати свою значимість як особистості, по-новому оцінює та переосмислює свої права та свободи, відбувається ріст правосвідомості. Наразі існує гостра потреба у детальному та предметному вивченні проблеми, яку ми визначили як пріоритетну, вже не тільки у наукових колах, але й на законодавчому рівні через розробку та впровадження в життя чітких та актуальних рішень. Одним із попередніх варіантів вирішення цієї проблеми могло б стати розроблення Пленумом Верховного Суду України системи єдиних критеріїв, котрі б об'єднали в собі увесь позитивний досвід суддівської практики вітчизняних судів, актуальні напрацювання зарубіжних представників Феміди, а також розробку чітких та зрозумілих методик для визначення та розрахунку розміру компенсації моральної (немайнової) шкоди. Також вірогідним є варіант проведення спеціальних узагальнень судової практики після прийняття нового Цивільного кодексу України по питанню моральної (немайнової) шкоди, що матиме на меті покращення діяльності органів суду, а також законодавства загалом. Отже, компенсація моральної шкоди – це спосіб захисту особистих немайнових прав фізичної особи, в тому числі і тих, що забезпечують її соціальне буття, який полягає у покладенні судом на порушника особистого немайнового права додаткового обов'язку щодо компенсації у грошовій чи іншій формі за негативні наслідки, які виникли в результаті: фізичного болю та страждань, яких фізична особа зазнала у зв'язку з каліцтвом або іншим ушкодженням здоров'я; душевних страждань, яких фізична особа зазнала у зв'язку з протиправною поведінкою щодо неї самої, членів її сім'ї чи близьких родичів; приниження честі, гідності та ділової репутації фізичної особи; спричинення

дій, що порочать її ім'я, призводять до втручання в її особисте життя (ч. 2 ст. 23 ЦК України) [1, с. 69]. Відтак, компенсація моральної шкоди – це сукупність конкретно визначених дій, що спрямовані на зменшення негативних наслідків як психічного, так і фізичного стану особи, які викликані порушенням її соціально важливих прав, свобод та інтересів, а також приниженням її честі та гідності. Тому, узагальнюючи сказане, варто відмітити, що відповідно до загальних підстав цивільно-правової відповідальності обов'язковому з'ясуванню при вирішенні спору про відшкодування моральної (немайнової) шкоди у разі порушення особистих немайнових прав фізичної особи, що забезпечують її соціальне буття, підлягають: наявність такої шкоди, протиправність діяння її заподіювача, наявність причинного зв'язку між шкодою і протиправним діянням заподіювача та вини останнього в її заподіянні. Суд, зокрема, повинен з'ясувати, чим підтверджується факт заподіяння позивачеві моральних чи фізичних страждань або втрат немайнового характеру таким правам, за яких обставин чи якими діями (бездіяльністю) вони заподіяні, в якій грошовій сумі чи в якій матеріальній формі позивач оцінює заподіяну йому шкоду, з чого він при цьому виходить, а також інші обставини, що мають значення для вирішення спору [2].

Література:

1. Стефанчук Р. О. Компенсація моральної шкоди як спосіб захисту особистих немайнових прав: проблеми та шляхи їх вирішення / Р. О. Стефанчук // Університетські наукові записки. – 2007. – № 1(21). – С. 67–83.
2. Постанова Пленуму Верховного Суду України «Про судову практику в справах про відшкодування моральної (немайнової) шкоди» від 31.03.95 № 4. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/v0004700-95>.

Негода О. А.

старший викладач кафедри економіки і права, заступник проректора

*Національний університет харчових технологій
м. Київ, Україна*

ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ВИКОНАННЯ РІШЕНЬ СУДІВ ЗІ СПРАВ, ЩО ВИНИКАЮТЬ З ВІДНОСИН ІПОТЕКИ ЖИТЛА, ПРАВО ПРОЖИВАННЯ У ЯКОМУ МАЮТЬ ДІТИ

Значна кількість сімей, членами якої є неповнолітні та малолітні особи, з метою поліпшення своїх житлових умов уклали з банківськими установами договори іпотечного кредитування житла. В силу ряду суб'єктивних причин (втрата роботи, тимчасова непрацездатність тощо) або об'єктивних, до яких зокрема належить фінансова криза у державі, інфляційні процеси тощо, позичальник позбавлений можливості належним чином виконувати умови договору.

За змістом частини першої статті 575 Цивільного кодексу України (далі – ЦК України) [1] та статті 1 Закону України «Про іпотеку» [2] іпотека як різновид застави, предметом якої є нерухоме майно, – це вид забезпечення виконання зобов'язання, згідно з яким іпотекодержатель має право в разі невиконання боржником забезпеченого іпотекою зобов'язання одержати задоволення своїх вимог за рахунок предмета іпотеки переважно перед іншими кредиторами цього боржника у порядку, передбаченому цим Законом.

Відповідно до статті 589 ЦК України, частини першої статті 33 Закону України «Про іпотеку» у разі невиконання або неналежного виконання боржником основного зобов'язання іпотекодержатель має право задовольнити свої вимоги за основним зобов'язанням шляхом звернення стягнення на предмет іпотеки. Звернення стягнення на предмет іпотеки здійснюється на підставі рішення суду, одночасно з рішенням про звернення стягнення на предмет іпотеки суд за заявою іпотекодержателя виносить рі-

Міжнародна науково-практична конференція

«ТЕОРІЯ І ПРАКТИКА
СУЧАСНОЇ ЮРИСПРУДЕНЦІЇ»

9-10 грудня 2016 р.
м. Київ

Видавник – ГО «Центр правових наукових досліджень»
електронна пошта: infocpnd@gmail.com, електронна сторінка: www.cpn.org.ua
Підписано до друку 13.12.2016 р. Здано до друку 14.12.2016 р.
Формат 60х84/16. Папір офсетний. Цифровий друк. Ум.-друк. арк. 9,99.
Тираж 100 прим. Зам. № 1412-16.